

عنوان مقاله:

نقدی بر سیاست تقنینی حاکم بر اعتیاد در ایران

محل انتشار:

فصلنامه دین و قانون، دوره 9، شماره 32 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محمود یوسف وند

مرضیه ملائی

خلاصه مقاله:

یکی از مسائلی که امروزه جوامع را با خود درگیر نموده، اعتیاد است. این بلای خانمان سوز در بیشتر کشورها رواج دارد، ولی شدت و گسترش اعتیاد به مواد مخدر در ایران به دهه ۱۹۶۰ بازمی‌گردد. از آنجا که در تمام کشورها سیاست‌هایی برای جلوگیری از این امر اتخاذ می‌شود، در ایران نیز برای جلوگیری از اعتیاد سیاست تقنینی جهت مقابله با قاچاق اتخاذ شد، اما تاثیر مثبتی در کاهش اعتیاد نداشت. عدم تاثیرگذاری مناسب این سیاست و نیز شیوع اعتیاد و آسیب‌های آن در سال ۱۳۸۹، دولت را به اتخاذ سیاست تقنینی برای جلوگیری از اعتیاد واداشت. این سیاست طی زمان آهنگ یکنواختی نداشته است. دولت در ابتدا برای منافع خود، دریافت مالیات و کشت خشک‌خاش را با سیاست تقنینی در جهت منافع دولت به تصویب رسانید. پس از آن سیاست تشدید شلاق و جزای نقدی را برای از بین بردن اعتیاد وارد قلمرو مواد مخدر نمود و این قانون روزه روز شدت گرفت. در سال ۱۳۸۹ قانونگذار، سیاست کیفری ارفاقی را در مورد اعتیاد در پیش گرفت. از موارد تاثیرگذار بر این سیاست تقنینی که لازم به ذکر است اینکه روان‌شناسان معتقدند اعتیاد جرم نیست، بلکه بیماری است. با توجه به نکته مذکور و نیز مقاومتی که رویه قضایی در مجازات معتاد نشان داده، ضمن اینکه دیدگاه مردم نسبت به افراد معتاد تغییر پیدا کرده، همه این موارد سبب اتخاذ سیاست تقنینی معقول‌تری در مورد مجازات و برخورد با معتاد شده است. با این حال انتقاداتی بر سیاست تقنینی وارد است. سیاست تقنینی ایران در دوره ای از زمان، سختگیرانه و در دوره‌هایی نیز با بی‌تفاوتی و کم‌اهمیتی با این مقوله برخورد کرده و آنچه در زمان حال پیش گرفته، تدبیر درمان است.

کلمات کلیدی:

قانون، سیاست تقنینی، اعتیاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1838335>

